

De Biesbosch

16 november 2014

Anne, Martinique, Monique, Vicky, Fabian, Ferre, Jacques, Louis
Ludo, Marc VR, Marc W, Norbert, Peter, Stijn

Een tocht op zondag, om de busy business men onder ons, uit te nodigen mee op tocht te gaan. Een idee dat op appreciatie kon rekenen. Er stond al veel volk te drummen rond de kanokar toen ik arriveerde, die miezerige morgen. Traditiegetrouw, lag mijn voertuig al op de kar. Gans bovenaan op de kar, lag de onderkant van de houten Canadees reeds in het hemelse water. Daar had mijn compagnon reeds voor gezorgd.

Ik had dus rustig de tijd om mijn regenpak in de kleedkamer te hangen en mijn fiets in de hangar te stallen. Er waren laatkomers die zich moesten reppen om hun spullen nog op de kar te krijgen. Met vier auto's vertrokken we naar het natuurgebied. Jacques had nog staan talmen of hij bij ons, (Louis, Vicky, Ferre) zou instappen of elders. Hij verkoos uiteindelijk beter gezelschap.

Op de autostrade werden we voorbijgesneld door één van onze auto's met alarmlichten op en gesticulerende inzittenden. Bij de volgende afrit stopten we en werd ook voor ons het probleem duidelijk. Stijn had de poort gesloten en kon nog enkel bij de laatste wagen instappen, daar de andere reeds stonden te pinken bij de brug. Ongelukkig voor hem was dit een populaire wagen. Gevolg, Stijn mocht bij Anne mee onder de veiligheidsgordel, op die achterbank telde men toen vier lotgenoten. Dit euvel werd dus op de afrit verholpen. Stijn vond het iets comfortabeler in onze auto, die daardoor ook aan populariteit en populatie won. Er werd verder feilloos naar de jachthaven gelaveerd. Het bleef druppelen toen we de kajaks naar het water droegen. De vettige grond en het heuvelachtig parcours zorgden ervoor dat enkele onderuit gingen en bemodderd in hun kajak kropen. Ik had er zaterdag nog aan gedacht een waterkaart in mijn tas te steken. Denken volstond niet en zondag lag deze nog droog en warm thuis. Gelukkig hadden we een gewezen inspecteur in ons gezelschap, die nooit op tocht gaat zonder registratiemateriaal. Ik was Louis toch dankbaar voor zijn discipline. Zonder kaart lukt het mij wel mijn weg te vinden in het gewirwar van grachten en plassen, maar de vorige maal (zonder kaart) stond er wel 40 km op de teller. Dat wou ik dit gezelschap niet aandoen. Dus bekeek ik samen met Louis zijn instructiebord en stelde voor, afwijkend van de traditionele route, onze boterhammen te liquideren op de Rietplaat.

Daarmee was onze eerste route uitgetekend.

Samen met Martinique waren we bij de eerste op 't water, één van de weinige voordelen van een Canadees. Jacques had zijn nieuwe zwemvest aan. Daar kon je niet naast kijken. Zijn vest stak kop en schouders boven hem uit. Zeker op de groei gekocht. Moet wel als je de tachtig al gepasseerd bent. Met dat ding aan kon hij misschien niet verdrinken, maar peddelen was er ook niet meer bij.

Met je armen in de lucht is het een moeizame bezigheid water te scheppen met een peddel. Martinique kon het schouwspel niet langer aanschouwen en verloor Jacques van zijn onding. Met wat moeite wong onze ancien zich in het krappe zwemvestje van mijn collega. Eens dit gelukt, straalde hij van voldoening. Zijn armen zwiëpten als molenwieken door de lucht en zijn peddel schepte water als de waterbakken van het rad. Zijn groene carbon schoot vooruit, bijna zo snel als in zijn beste competitietijd.

Nu had Martinique een probleem. Met die vest aan kon ze enkel nog wat bijsturen, veel meer activiteit kon je niet verwachten van iemand met zoveel maatjes meer. Ik was wel in mijn nopjes om nog eens Canadees te varen, zelfs wild enthousiast volgens mijn gezelschap. Maar het idee de godganse dag alleen aan de peddel te trekken, bekoelde mijn energiedrang. En om het groepstempo niet te storen verwisselden we onderling van zwemvest. Daar zat ik dan met dat gele gevaarte om mijn middel. Gelukkig kon ik dat ding laten doorzakken tot op de zitplank als ik het los liet. Gevolg was wel dat de sluitingstukken ons de ganse dag irriteerden. Met een regelmaat van een klok tikten deze tegen de wanden van de boot. De knopen die we in de linten legden, losten om de haverklap en afsnijden durfden we niet. Enfin degenen die deze zwemvest willen bewonderen, kijken maar eens goed op de frontpagina van de clubkalender. Zoek naar een manneke met een pet en een grote, grote gele vest.

Bedankt Marc voor de foto !!

Dus zoals begrepen, goed geëquipeerd, peddelden we het haventje van Hank uit, richting Sloot van Sint Jan. Die Canadees van Wilfried loopt als een TGV, zeker met een uitgelaten eerste man en een technisch sterke stuurvrouw, gleed het houten pronkstuk gezwind door het water. We vorderden zo goed dat we tot koploper werden gebombardeerd. Dat werd geen gemakkelijke karwei, gezien de man met de kaart zich de plaats van hekkensluis toe-eigende. Onder zijn suggestie werd er afgebogen naar het uitzichtpunt, een houten toren, die een duidelijk zicht bood op plassen met als namen de dood, de moordplaat en de plomp. Buiten een massa water was er verder weinig te bespeuren.

De trekvogels hadden het oord al verlaten, buiten wat eenden en enkele zwanen was er verder weinig om naar te kijken en de regen maakte het ook onaangenaam, dus werd er snel weer ingestapt.

Iets voorbij de Amaliahoeve, kregen we opdracht de sloot van het Middenveld in te varen. Altijd een beetje spannend, zou er geen grote tak of een boomstronk de waterweg blokkeren? Men had zichtbaar kortelings nog geruimd en we voeren gezwind tot op de grotere waterweg. Bij elke splitsing was het gokken. Eerst naar links, vervolgens naar rechts en dan weer links, alles op het gevoel en een heel klein beetje op ervaring. Van achteraan kwamen geen alarmkreten of andere richtlijnen, dus ging het nog steeds de goede richting uit, naar onze picknickplaats op de Rietplaat. Wel werd er al wat gemopperd, want sommige hadden honger. Het duurde nog wel een tijdje voor we de groene plaat van Honderd en Dertig rondden en de Rietplaat voor ons lag. Daar liet ik een deel van de groep te ver varen, op zoek naar een groter stuk zandstrand. We keerden de boegen en strandden op het korrelige zand. Hier stond er al 12 km op de teller.

Het druppelde nog steeds. Het werd een waterig, kil boterhammen festijn. Gelukkig was het zo goed als windstil. Lang genieten van de middagpauze was er niet bij. De kou sloop al in onze botten. Met nieuwe peddelslagen verdreven we snel het koude gevoel. We namen de waterloop achter de Ganze.

Ik had met Louis afgesproken om niet over de Ruigt te varen, maar wel over de grachten achter de Ruwenhennip en de Vijf Ambachten, om verder nog meer te genieten van het natuurschoon. Bij de splitsing op de Ruigt liep het even fout. Mijn gevoel liet me afbuigen naar links. Plots galmde het "Hé Pippo's, ... naar rechts !!" Braaf en gehoorzaam volgden we de nieuwe leider MET KAART. Hij nam toen de eerste waterweg links die we tegenkwamen. Louis vertelde ons dat hij hier met een gids naar beverburchten was komen kijken. Aan de oever waren hier en daar modderige gangen die verband konden hebben met de aanwezigheid van bevers. Tot verbazing van onze kaartlezer liep de gracht dood.

Er zat niets anders op dan de boten te keren. Gelukkig was er nog een ijsvogeltje dat de aandacht trok en ons deed vergeten dat we dit waterloopje al bevaren hadden. Bij de eerste splitsing nam Louis de juiste gracht en konden we verder genieten van de natuurlijke rijkdom en met een geruststellend gevoel richting haven te peddelen. Via nog twee binnengrachtjes bereikten we het Middelste Gat van het Zand. Onze Canadees bleef het goed doen. We vormden zeker geen storend element voor de groep. We zaten zelfs op het einde nog bij de voortrekkers. Wel moeten we eerlijkheidshalve vermelden dat de koploper af en toe de peddel liet rusten om Martinique en mij als eerste een gracht te laten induiken. Zo voorkwam hij tot 'Pippo' te worden betiteld. Maar Louis moest maar éénmalig dit troetelnaampje gebruiken, voor de rest lukte het ons om kaartloos op kaart te varen.

Bij het haventje was het opnieuw opletten om zonder valpartij de boten op de kar te leggen. Om 17h35 stonden we voor onze toog, boten in het rek, klaar voor een "frisse afdronk". Na 24 km Biesbosch was wat inwendig vocht welkom. Steven en Nancy hadden begrip voor onze situatie. Lang na zessen bleven er kraagjes op de glazen staan. Bedankt toogdienst.

Ook een pluim voor Marc en Monique, nieuwe leden, die deze tocht probleemloos uitvoerden.

Ferre